

Ane Dahl Torp Dennis Storhøi Aksel Hennie

Drapene i Aalst

Av Pol Heyvaert og Dimitri Verhulst

Regi: Per-Olav Sørensen POS Theatre Company

SPILLELISTE "DRAPENE I AALST" HØSTEN 2009

- 4.9 Premiere Nationalteatret (Malersalen)
 - 5.9 Nationalteatret (Malersalen)
 - 9.9 Nationalteatret (Amfi)
 - 10.9 Nationalteatret (Amfi)
 - 11.9 Nationalteatret (Amfi)
 - 12.9 Nationalteatret (Amfi)
 - 18.9 NonStop Festivalen i Moss, dagforestilling.
 - 18.9 Nationalteatret (Amfi)
 - 19.9 Nationalteatret (Amfi)
 - 20.9 NonStop Festivalen i Moss
 - 21.9 Nationalteatret (Amfi)
 - 22.9 Nationalteatret (Amfi)
 - 23.9 Halden, Brygga Kulturscene
 - 24.9 Nøtterøy Kulturhus
 - 25.9 Halden, Brygga Kulturscene, dagforestilling
 - 2.10 Lillestrøm kultursenter
 - 3.10 Molde, Bjørnsonhuset
 - 4.10 Molde, Bjørnsonhuset
 - 7.10 Fredrikstad, Blå Grotte
 - 8.10 Drammens Teater
 - 9.10 Drammens Teater
 - 14.10 Haugesund, Festiviteten
 - 15.10 Haugesund, Festiviteten
 - 16.10 Stavanger, Rogaland Teater
 - 17.10 Stavanger, Rogaland Teater
 - 19.10 Kolbotn, Kolben
 - 20.10 Askim kulturhus
 - 21.10 Fredrikstad, St. Croix Huset
 - 22.10 Horten, Bakkenteigen
-

Jano, si Jano, si

FAKTA OM "DRAPENE I AALST"

Virkeligheten:

Luc de Winne og Maggie Strobbe, 33 og 28 år, drepte sine to små barn på et hotell i den belgiske byen Aalst i 1999. De kvalte datteren med en pute og stakk ihjel sønnen med en saks. De er begge dømt til livstid i fengsel. Luc de Winne skal i følge uoffisielle rapporter i dag ha svært dårlig psykisk helse. Maggie Strobbe klarer seg mye bedre i fengsel, og er ventet sluppet fri om få år.

Skuespillet:

Den belgiske regissøren og dramatikeren Pol Heyvaert fulgte rettsaken nøye og fikk tilgang på rettsaks og forhørs-materiale. Sammen med forfatteren Dimitri Verhulst som kjenner de kriminelle miljøene i Aalst godt, skrev de sammen stykket som originalt heter "Aalst". Teaterstykket er bygget på over 60 % dokumentarisk materiale fra rettsaken og fikk premiere i Gent i Belgia i 2005. POS Theatre Company har Skandinaviapremiere med sin versjon.

Forfatteren Pol Heyvaert om stykket

Da Pol Heyvaert, den ene av forfatterne bak "Drapene i Aalst", var på besøk i Oslo i forbindelse med prøvene til stykket, gjorde Erik Bjørnshau i Aftenposten et intervju med ham. Her er utdrag fra intervjuet.

– Hva handler "Drapene i Aalst" egentlig om?

– Drapene i Aalst handler ikke om drapene, om detaljene rundt den bestialske nedslaktingen av to uskyldige små barn. Foreldrene fikk som ventet livstidsdommer, dvs. 10-15 år, og teaterstykket handler mer om hvem disse to var og mekanismer som utspiller seg mellom dem, forteller Pol Heyvaert (45).
– At de begikk et grusomt dobbeltdrap, og fikk sin straff, det er ikke dét vi setter spørsmålsteget ved, heller ikke at handlingen var monstrøs, og nesten uforklarlig. Men er det ikke noe mer? Vi har et velfungerende samfunn for de fleste av oss, for deg og meg, men – det er samtidig et svært problematisk samfunn for noen få, taperne, enkelte yngre folk uten fremtid, de som mislykkes og taper over alt, sier Heyvaert.

Heyvaert skrev stykket sammen med en annen ung skribent, Dimitri Verhulst, som kjente det småkriminelle miljøet i Aalst, ja, som til og med hadde vært på samme institusjon for unge kriminelle med den unge barnefaren. Før han og Verhulst skrev stykket, kom det advarsler. Noen mente det smakte av sensasjonsmakeri.

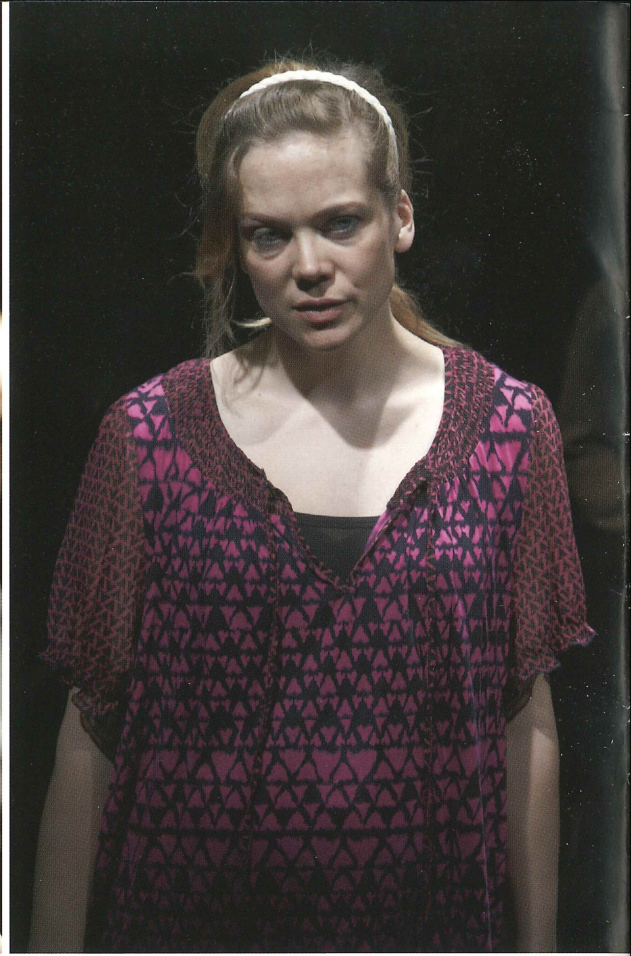
– Jeg kunne ikke forstå det. Journalister skriver om mordsaker i lange artikler, det forfattes bøker basert på slike drap. Et teaterstykke må være like legitimt. Vårt utgangspunkt var dessuten: Hvordan kommer noen mennesker til en slik forferdelig situasjon, hva er skjedd med dem? Mens pressen skriver om morddetaljene, det grusomme, var vi interessert i det som ligger dypere, sier Heyvaert.

– Men kan man finne forklaringer, finnes det i det hele tatt "formildende – omstendigheter" når du dreper dine egne barn med kaldt blod?

– Det er et vanskelig spørsmål å svare på. Stykket prøver å se på alt som skjedde, hvem de var, gjennom det de sier under rettssaken. Noen vil si at du har valg i livet, valg til ikke å gjøre noe. Vi tar opp dette, men samtidig som deres utilgjengelige handling blir belyst, retter nok også stykket implisitt kritikk mot samfunnet, mot det såkalte velferdssamfunnet som skaper denne type absolutte tapere.

– Handler det ikke til slutt om rett og galt?

– Jo men det handler også om mulige ulike syn på hva som går forut for en slik handling. Vi unnskylder ikke drapene, eller ser bort fra dem, men jeg håper det er en balanse i stykket når vi forteller om dette tragiske parets liv, som førte til denne desperate handlingen.

RETTSPSYKOLOGEN OM "DRAPENE I AALST"

Psykolog Pål Grøndahl er en av Norges fremste eksperter på drapsmenns psyke. Under forarbeidet til "Drapene i Aalst" hjalp han ensemblet med å få innblikk i tankerekken til mennesker som begår handlinger som i stykket. Her er noen av spørsmålene han svarte på.

– Som ekspert, hvor troverdig føler du manuskriptet til "Drapene i Aalst" er?

– Det at stykket baserer seg på en faktisk hendelse, gjør at det blir virkelighetsnært med en gang. Bare etter noen få sider kunne jeg nikke gjenkjennende til den nøkterne, ordfattige og samtidig skrudde måten hovedpersonene snakker på. De virker fullstendig overbevist om at de har rett og alle andre tar feil. Mangelen på motforestillinger og humor er slående. Humoren er nærmest ufrivillig. Dette er en stil jeg gjenkjenner fra flere personer som jeg har rettspsykiatrisk vurdert.

– Er det i det hele tatt mulig å forklare hvorfor foreldrene drepte barna sine?

– Det letteste ville være å svare "Nei – dette er helt ubegripelig". Men, mennesker har alltid et motiv for sine handlinger, uansett hvor merkelige de er. Det vanskelige er å få tak i motivet når handlingen virker meningsløs og grusom. Enkelte gjerningspersoner er ikke klar over hva som har fått dem til å handle som de har gjort, og derfor er det noen ganger en tidkrevende prosess å fatte "meningen" med handlingen. Stykket gir bare antydningssvare og hver enkelt tvinges til å gjøre sin egen vurdering – som i et kriminaldrama.

– Har du vært i nærheten av liknende sak i Norge de siste årene?

– Ja dessverre, og dette er noe av det som gjør at jeg gjenkjenner flere momenter i stykket som troverdige.

– En engelsk jurist uttalte nylig at norsk rettsapparat har vanskelig for å tenke seg det utenkelige, slik at begge foreldrene, eller minst den ene går fri i slike saker. Mens man ellers i Europa i større grad stiller begge til ansvar. Er du enig i denne påstanden?

Det finnes ikke forskning som sier noe om dette i Norge. Men det har vært problematisert at vi ikke orker å forholde oss til særlig mødre som dreper sitt barn og at man derfor velger å henlegge slike saker enn å ta de til doms. Vi vet også at sakkyndige har en tendens til å vurdere slike kvinner som utilregnelige og derved ikke strafferettslige ansvarlige. På den måten gir vi langt på vei et signal om at kvinner som dreper sitt barn er "gale" – for slikt gjør aldri en mor.

– Er det ok å kalle disse menneskene gale eller monstre? Og hvis ikke, hvorfor ikke?

– De fleste av disse menneskene er ikke gale i den forstand at de har mistet taket på virkeligheten, slik man ser hos personer som har psykotiske symptomer. En psykose kan innebære å høre stemmer og ha paranoide vrangforestillinger ved at personen føler seg konstant forfulgt av fremmede makter eller at vedkommende er utvalgt av Gud til spesielle gjerninger. Hovedpersonene i dette stykket likner mer på det en britisk forsker kalte "non-sane, but non-insane persons". Dvs. at de er langt fra normale, men de er ikke helt gale heller. Hovedpersonene i stykket er preget av en merkelig tenkning og fremstår nærmest blottet for medfølelse med andre. Risikoen med å kalle disse for monstre er at vi da bare fjerner oss fra problematikken rundt slike mennesker og gjør dem om til uforståelige "ting". For å kunne beskytte oss og få ny kunnskap, bør vi heller erkjenne at slike mennesker finnes og at de også har menneskelige egenskaper. I fagterminologien vil man kunne kalle disse for antisosiale, og noen går så langt som å kalle dem psykopater til tross for at det ikke er en anerkjent diagnose.

– Mener du det er et samfunnsansvar hos oss alle å forhindre at slike ting skjer, eller er dette mennesker vi skal overlate til "systemet"?

– Det vil være både tungt og vanskelig for den enkelte å ta ansvar for hva andre mennesker foretar seg til enhver tid. Samtidig påhviler det hver enkelt å gripe inn dersom man ser at overgrep blir begått. Det pågår for tiden en debatt om helsepersonell som nøler alt for lenge med å varsle barnevernet til tross for at de ser at barn har tydelige tegn på mishandling.

– Vil disse to være en fare for samfunnet om de blir sluppet ut?

– Enhver person som har begått eller vært med på slike ekstreme handlinger vil ha en klart forhøyet risiko for å begå nye graverende handlinger. Derfor bør disse følges tett opp etter en løslatelse i den grad det er mulighet for det. Det interessante i dette stykket er psykologien mellom hovedpersonene. Når disse to personene opptrer sammen, ser det ut til at de utvikler en merkelig og ulogisk tenkning og de har få skrupler med å la andre lide for deres ideer og påfunn. De har allerede med all tydelighet vist at de har manglet medfølelse med andre og bør aldri få omsorg for andre mennesker igjen.

– Har du noen innvendinger mot at teatret gjør slike stykker?

– Nei, stykket gir innblikk i en verden vi stort sett bare får kjennskap til gjennom voldsomme overskrifter av typen "ubegripelig handling". Vi får her anledning til å erkjenne at vold, drap og annen mishandling som oftest foregår i hjemmet og at utøvere av slik vold sjeldent er psykotiske personer, men tvert imot mer "normale" enn vi liker å erkjenne. På den måten kan stykket medvirke til en bevisstgjøring av volden og skyggesidene av menneskenaturen.

PER-OLAV SØRENSEN OM: "DRAPENE I AALST" OG POS THEATRE COMPANY

– Hvorfor "Drapene i Aalst"?

– Fordi jeg ble rystet da jeg leste manuskriptet, og det satte i gang veldig mange tanker jeg aldri får når jeg hører om slike fryktelige ting på TV eller leser i avisene. Stykket tvang fram andre måter å resonnerer på. Deretter sendte jeg det til Ane, Aksel og Dennis, og de reagerte på samme måte. Da bestemte jeg meg.

– Ikke redd for at det blir sosialpornografisk spekulasjon?

– Vi slipper helt sikkert ikke unna at noen vil kalle det for det. Men jeg mener bastant at stykket, selv om det innimellom er ubehagelig, gir oss en anledning til å dra linjer og trekke konklusjoner som et rent spekulativt stykke aldri ville gjort. Og jeg mener at vi er langt unna det sensasjonsfokusert rikspresen i Norge bidrar med i slike saker. Jeg synes for eksempel det er for drøyt at mennesker som er blitt dømt til medvirkning i trippeldrap får sitte på "Grosvold" og bedyre sin uskyld, eller smilende vise til Magasinet hva de har i bokhylla si. Det er en alminneliggjøring og glorifisering av grufulle handlinger jeg liker svært dårlig. "Drapene i Aalst" er det motsatte av dette. Disse foreldrene er skyldige, og de glorifiseres ikke i dette stykket.

– Hva vil du oppnå med iscenesettelsen?

– Få publikum til å tenke. Hvem er disse drapsmennene? Hvorfor tenker dette paret slik? Hvordan er de blitt slik? Hva kan vi selv gjøre for å hindre at slike grusomme drap skjer? Hvordan kan vi reagere som samfunn for å fange opp slike tikkende bomber? Skal alle ha en rett til å bli foreldre? Og ikke minst, hva må til for at foreldre blir fratatt barna?

– Og hva mener du?

– Jeg mener at vi må tvinge oss til å lytte på slike historier for å være i stand til å forstå noe som helst av det.

– Hvor mye av stykket er bygget på den virkelige hendelsen i Belgia?

– Mye. 60% utskrift fra rettsaken. Så å si ordrett. Deretter utdrag fra ulike forhørssituasjoner filmet først og skrevet ned etterpå. Og til slutt dikting. Men diktingen er gjort av Dimitri Verhulst som har vokst opp i Aalst og som kjenner til foreldreparets miljø. Han hadde gode forutsetninger for å dikte her. Jeg synes både han og Pol Heyvaert har gjort en fin jobb.

– Medieinteressen her hjemme har vært stor rundt "Drapene i Aalst"; har dere selv søkt sensasjonen i media?

– Snarere tvert imot. Vi hadde 1 pressekonferanse før sommeren, 1 pressevisning rett før premieren, og i tillegg til dette 2 intervjuer. Vi har faktisk sagt nei til et titalls forespørsler. Men at oppslagene er blitt så store er fordi at Ane, Aksel og Dennis er med.

– Men du bruker ikke Dennis Storhøi på scenen, han sitter bak. Hvorfor?

– Fordi jeg vil at publikum skal ha fullt fokus på foreldrene som drepte barna. Dessuten er ikke Dennis sin rolle synlig i originalkonsepsjonen heller. Men Dennis visste om dette før han sa ja til å være med. Jeg er ikke slem heller...

– POS Theatre Company er ikke kjent for å spare på kruttet i rollebesetningene. I tillegg til disse tre, har stjerner som Pablo Veron, Espen Skjønberg, Øystein Røger og Anneke von der Lippe også frontet kompaniet. Er det kommersielle grunner til dette?

– Jeg starter aldri med å tenke på hvem som skal være med. Jeg starter alltid med hva vi skal sette opp. I "Drapene i Aalst" lette jeg etter 2 skuespillere som både kan gå på innsiden av disse rollene, og har så stor kraft og tilstedeværelse at de kan bære trøkket med fullt fokus i en time. Ane og Aksel var de første jeg tenkte på. Så måtte jeg ha en god skuespiller bak en spesiell stemme til å fylle rommet, og det ble Dennis.

– Den internasjonale supersuksessen "TanGhost" hadde også et stjernelag. Hvordan var prosessen bak den castingen?

– Da vi satte opp TanGhost for første gang i 2004, visste jeg at jeg måtte ha en superb danser til å danse Kammerherre Alving. Så jeg begynte på toppen og spurte den beste på kloden. At Pablo Veron tente på ideen og ble med oss, er jeg fremdeles forundret over. Men da han var på plass hadde vi audition på resten av rollene. De måtte spille Ibsen og danse samtidig, så det var en omfattende prosess. Vit at da Aksel Hennie fikk rollen som Osvald i 2004, så var det før UNO og før karrieren til Aksel gikk til himmels. Han, Anneke von der Lippe, Øystein Røger, Stig Henrik Hoff og Alexandra Archetti fikk alle jobbene i "TanGhost" fordi de var best på audition.

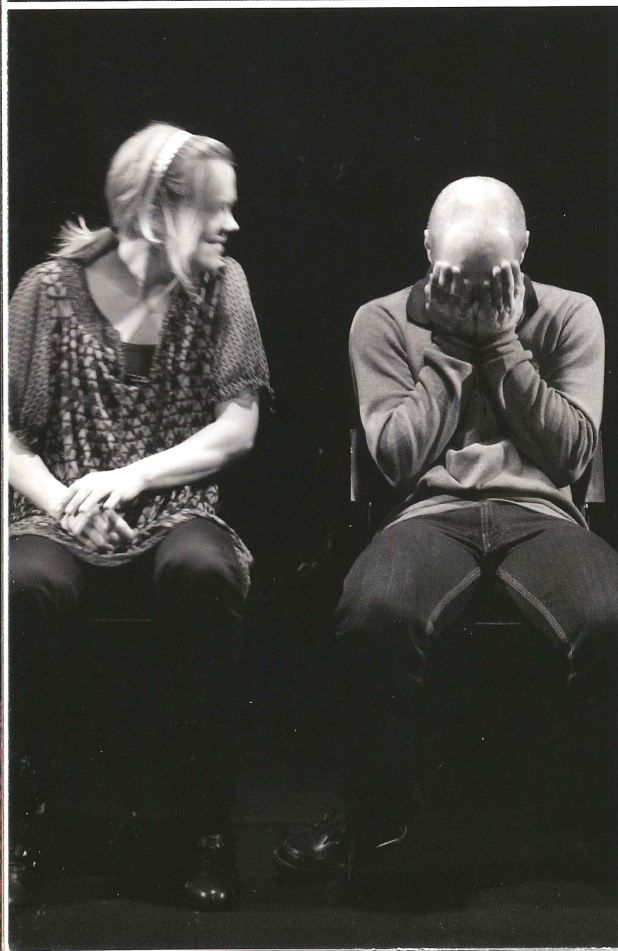
– Du veksler enormt i formgrepene dine. Fra tablå-teater og dans i "TanGhost"; via ekspressiv skrekk i "Dracula" eller totalteater i "Tater!"; til totalt skuespillerfokus og helt renset for effekter i f.eks "Grand Old Man" og "Siste dagers elliige". Og nå nylig innkasserte "farsen" "Boeing Boeing" to Komipriser, der hadde du også regi. Hvorfor denne vekslingen?

– Jeg er ikke en regissør som påfører et stort auteur-grep på alt. Jeg gjør det gjerne når ideen og prosjektet gir rom for det som i "Tater!" og "TanGhost". Men uansett prosjekt så bruker jeg 95% av tiden sammen med skuespillerne. Hvis skuespillerne går på scenen med trygghet på at vi har "løst" utfordringene vi hadde første prøvedag, så har jeg også gjort den viktigste delen av jobben. Det er de som skal bære historiens kraft på scenen. I "Drapene i Aalst" er hele poenget å ikke stå i veien for skuespillerne, men å hjelpe dem fram til et uttrykk som ikke forkludrer den sterke teksten. Den står best av seg selv. Jeg prøver å få prosjektene jeg gjør til å "puste". Prøver å lytte meg inn i prosjektets egen puls. Bruker lang tid på det. Men husk at få store synlige regigrep i et stykke, også er et bevisst grep.

– Men kompaniets prosjekter får alltid stor oppmerksomhet, så du må ha et kommersielt gen?

– POS Theatre Company er en sjelden plante i norsk teaterliv. Vi mottar ikke offentlig produksjonsstøtte og er ikke på noe statlig budsjett. Likevel klarer vi å reise land og strand rundt i Norge og internasjonalt. Det er kun én eneste grunn til det, nemlig steinhardt arbeid. Først ved at vi i fellesskap lager forestillinger som er gode nok til at folk gidder å se på, og gode nok til å bli invitert til festivaler i Kina eller til gjestespill på Dramaten i Stockholm. Deretter en uendelig rekke av arbeidsoppgaver fra planlegging av datoer, til booking av flybilletter, bestilling av lastebiler til frakt av scenografi eller inngåelse av avtaler om bygging av scenografi i utlandet for å slippe frakt på fly, eller en million andre ting. Dette er ikke en spesielt lett eller billig jobb... Så jeg tror ikke det kommersielle genet er spesielt godt utviklet. Produksjonene går enten litt i minus eller sånn cirka i null.. Det er arbeids-genet som er på plass.

Per Olav Sørensen intervjuet av Vegard Hansen

ONSTAGE/BACKSTAGE "DRAPENE I AALST"

Av: Pol Heyvaert og Dimitri Verhulst
Oversatt og bearbeidet av: Leif Helgeland og Per-Olav Sørensen
Produsent: POS Theatre Company
Forlag: Nordiska ApS, International Performing Rights Agency.
Støttet av: Fritt Ord og Østfold Kulturproduksjon

Skuespillere: Ane Dahl Torp (Kathy)
Aksel Hennie (Kurt)
Dennis Storhøi (Stemmen)

Regi: Per-Olav Sørensen
Kostymekonsulent: Ingrid Nylander
Lyddesign: Kai Priddy
Lyd: Petter Fosse
Lysdesign Nationaltheatret: Ida Burdal
Lysdesign Nationaltheatret: Rune Kjølby
Inspisient Nationaltheatret: Kine Sørbø
Lysdesign turnè: Tommy Bøhn
Scenemester Nationaltheatret: Julian Madsø

Fotograf og layout: Sturla Bakken
Presse og info: Taran S. Grønlie
Informasjon og markedsansvarlig Nationaltheatret: Jannik Wiberg
Programdesign: Kristine Melsom
Sminke foto: Mette Johrde
Rollevikar: Kyrre Sydness Haugen
Flamsk oversetter: Leen Echelpoels
Rettspsykolog: Pål Grøndahl
Manuskonsulent: Pol Heyvaert
Lydutleie turnè: Kai Roger Simonsen
Nettside: Lars Petter Brynildsen
Salg Nationaltheatret: Monica Sigvik

www.posttheatrecompany.com

POS Theatre Company takker: Hanne Tømta og Ba Clemetsen for invitasjonen til Samtidsfestivalen, og alle andre som har hjulpet oss på Nationaltheatret under prøvetiden. Finn Lewin på Oslo Nye Teater for prøvelokaler, Nordiska Teaterforlaget for samarbeid, Pol Heyvaert for all hjelp og tilleggsmateriale, Pål Grøndahl for innsikt, Kyrre Sydness Haugen som understudy, Espen Skjønberg for råd, Sturla Bakken for uvurderlig hjelp til foto, annonser og program, Taran S. Grønlie for hjelp med pressen, Fritt Ord for støtte, Parkteatret i Moss, Kai Roger Simonsen for hjelp med lyd, Lars Petter Brynildsen for hjelp med kompaniets nettside, Tormod Gangfløt og James Ray Moore fra Østfold Kulturproduksjon for organisering av turneen i Østfold, og alle andre teatersjefer og kulturhussjefer som tar oss imot på turnè.

Støttet av:

Østfold kulturproduksjon

Ane Dahl Torp (Kathy): En av Norges fremste skuespillere som til tross for sin unge alder allerede har vunnet tre Amandapriser. Hun har en fremragende karriere både innen film, tv og teater. Store roller i filmer som "Gymnaslærer Pedersen," "Uro," "Lønsj," "Ikke naken," i TV-seriene "Kodenavn Hunter," "Svarte penger, hvite løgner," og i stykkene "Katt på hett blikktak," "Hedda Gabler," "Flammefjes" og "Oleanna" - har gjort henne til en av de mest populære skuespillerne i Norge. Hun har spilt mot Aksel Hennie bl.a. på teatret i stykket "Flammefjes" og i filmen "Lønsj." Hun har også samarbeidet med regissør Sørensen i farsen "Boeing Boeing" hvor hun også viste et stort komisk talent.

Aksel Hennie (Kurt): Med hovedrollen i "Max Manus" vil Aksel Hennie for alltid være en gyllen del av Norges filmhistorie. Som Ane har han allerede mottatt tre Amanda-priser, både som skuespiller ("Jonny Vang og Max Manus") og som regissør ("UNO"). Han har også mottatt filmpriser i Frankrike, Tyskland og Ukraina. Før "Max Manus" var han å se i filmer som "Buddy," "Ulvesommer," "Jonny Vang," "UNO," "Lønsj" og "Hawaii Oslo" for å nevne noen. Aksel Hennie legger også stemmer på kjente animasjonsfilmer som "Kurt blir grusom" og "Terkel i knipe." På teatret har han bl.a. spilt tittelrollen i "Hamlet," videre "Kaos er nabo til Gud," "Flammefjes" (med Ane), "Lommer fulle av stein," og samarbeidet med Sørensen i "TanGhost" ("Gjengangere") hvor Aksel spilte rollen som Osvald.

Dennis Storhøi (Stemmen): En av Norges desidert største teaterskuespillere med en rekke store rolletolkninger på samvittigheten. Hovedroller i "Hvem er redd for Virginia Wolf," "En handelsreisendes død," "Peer Gynt," "La Cage aux Folles," "Breaking the waves," "Spelemann på taket," "40" eller "Dracula" for å nevne noen, har gitt ham både Kritikerprisen og Komiprisen. Han har også en omfattende TV og filmkarriere med roller i "Seks som oss," "Vestavind," og "Størst av alt" på TV, og "Den 13. krigeren," "Kamilla og tyven," "Salto, salmiakk og kaffe" eller "Varg Veum - kvinnen i kjøleskapet" som gode eksempler på Storhøis bredde som skuespiller. Storhøi spiller også Peer Gynt på Gållå hver sommer.

Per-Olav Sørensen (Regi) startet sin teaterkarriere i USA tidlig på 90-tallet, hvor han mottok flere priser for bl.a. dramatiseringen av Isabel Allendes "Eva Luna forteller" ("Stories") og et stykke om Beethovens liv, "Beethoven 'N' Pierrot", som også er utgitt i bokform på engelsk og tysk. I perioden 1998-2001 arbeidet Sørensen for Oslo Nye Teater med suksesser som "Sexy," "Tante Augusta og jeg," "Mennesker i solen," "De desperate" og "Dracula". I den uforglemmelige produksjonen "Tater!" (om norske myndigheters behandling av tater) hadde han ansvaret for manus i tillegg. Han har også skapt Hedda-nominerte suksesser som "Hedda Gabler" (Trøndelag Teater), "Alice i Eventyrland" (Den Nationale Scene) eller "Den komiske tragedien" med Bjørn Sundquist. Han har hatt regi på de Komipris-vinnende produksjonene "Ali Reza atter en konge" og "Boeing Boeing," og fått flere Gullruten-nominasjoner for TV-serien "Seks som oss". Sørensen har regi på de kommende TV-seriene "Honningfellen" (NRK) og "Ali Reza and the Rezas" (TV2).

POS Theatre Company: Er et frittstående produksjonsselskap som siden 2000 har hatt produksjoner på scener i Norge og internasjonalt. Det startet med "Mensch" i 2000 i co-produksjon med Riksteatret og Rikskonsertene. I 2000-2004 kom "Grand Old Man" (med Espen Skjønberg, tekst Lars Saabye Christensen). Så den internasjonale storsuksessen "TanGhost" i 2004-2006, og i 2007-2008 "KOM!" (med Øystein Røger bygget på Allan Edwalls tekster og musikk i samarbeid med Nationaltheatret), og nå altså "Drapene i Aalst". POS Theatre Company har bl.a. spilt på Nationaltheatret, Oslo Nye Teater, Den Nationale Scene, Trøndelag Teater, Dramaten i Stockholm, Stockholm Kulturfestival, Teater Brunnsгатan Fyra i Stockholm, Espoo City Theatre (Finland), Nationaltheatret "Ivan Vasov" i Sofia (Bulgaria), Forever Ibsen Festival i Beijing (Kina), Asian Contemporary Arts Festival i Shanghai (Kina), "Divadlo v Dlouhe" i Praha (Tsjekkia) og SIRENOS International Festival i Vilnius (Litauen).

www.posttheatrecompany.com